

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Кашицький Сергій Віталійович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають статті 3, частинам першій, другій статті 8, частині п'ятій статті 17, статті 21, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 24, частині першій статті 46, частині першій статті 64 Конституції України (є неконституційними), приписи пункту 4 статті 16³ Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–XII (далі – Закон № 2011) у редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 06 грудня 2016 року № 1774–VII (далі – Закон № 1774).

На думку автора клопотання, оспорювані приписи пункту 4 статті 16³ Закону № 2011 у редакції Закону № 1774, які визнані Рішенням Конституційного Суду України від 06 квітня 2022 року № 1-р(П)/2022 неконституційними, „продовжують існувати, і таким чином не відповідати статті 3, частинам першій, другій статті 8, частині п'ятій статті 17, статті 21, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 24, частині першій статті 46, частині першій статті 64 Конституції України“. Їх існування зумовлене відсутністю у вказаному Рішенні Конституційного Суду України ретроактивної дії, а саме ретроактивних приписів стосовно втрати чинності пункту 4 статті 16³ Закону № 2011 у редакції Закону № 1774, через що цей неконституційний припис не застосовується до правовідносин, які виникли або продовжили існувати після ухвалення цього рішення Конституційного Суду України, але поширюється на правовідносини, які виникли до його ухвалення. Такі юридичні наслідки визнання неконституційним пункту 4 статті 16³ Закону № 2011 у редакції Закону № 1774, призвели до порушення конституційного права військовослужбовців на соціальний захист та до існування нерівності між ними перед законом і судом, оскільки для одних з них, яким вища група інвалідності встановлена після ухвалення відповідного Рішення Конституційного Суду України, право на отримання грошової допомоги не обмежується часовим проміжком у 2 роки, а для інших, кому така група встановлена до ухвалення вказаного рішення – призводить до таких обмежень.